

Данашње поетско стваралаштво

ЖАРКО БУМБИЋ

*
**

Живот,
покорен почетком,
у беоњачама смрти
сабласно полаже јаје.

Виле у стаништима,
раскомотиле осакаћене дојке,
док даждевњаци
лижу земљана ребра.

*
**

Плазе поскоци,
пооране бразде.

Препукло сјеме,
расквасало раоне рачве.

У смрти живота,
огољели недостижи зјапе.

На уснама,
ко трбушна грозница,
умире вријеме.

ДУШАН СТОЈКОВИЋ

АЗИЛ ЗА ПЕСНИКЕ И ПСЕ

Вучем се као пребијена мачка.
Од девет живота
Ниједан више није ми остао.
Још пар корака, пар уздаха и реч.

Вучем за собом и твоју мараму.
Небо из твојих очију и бисерну
О г р л и ц у.

Вучем за собом и крило птице.
Оно ће једном прекрити небо.
Оно ће једном постати твоја
А м а ј л и ј а.
Оно ће једном оживети.

Вучем и празну флашу из које се
Осећа мирис јефтиног алкохола.
Вучем се до првог азила
За песнике и псе,
Док се ти повлачиш
Од града до града,
Од истока до запада,
Од мрака до мрака,
Од стиха до стиха.

б е с ц и љ н о.

АНА МИЛИВОЈЕВИЋ

РУЖА

Твоја љубав ми души прија,
Али ме и пече,
Грешан лутам,
Прижељкујући оно вече.
Моја ружа другом цвета,
Док се мени тајно радује,
Шта је живот?
Трен један,
Сакупљај тренутке.
Рекао би човек да сам груб ко стена,
Не виде они какав сам пред тобом,
Од грубог човека ни мрвице нема,
Не могу ја теби рећи збогом!

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ЉУБАВ

Време је за љубав,
Свет је јадан
Нисмо деца
Па да размишљамо шта ће неко рећи.
Ја волим а то је свету страно,
Ту су правила и игре глади,
Немају они душу која се љубављу слади.
Сада смо другачији,
Сада је право време,
Да испишемо ново поглавље наше приче,
Време је за љубав,
Пусти људе што једни на друге личе.

ДАНИЈЕЛА ЛАЗЕНДИЋ

КИША

Кишне капи усьићено клизе низ прозоре.
У свакој се ломе зраци уличне светиљке.
Лепо је с тобом ноћас слушати шапат кише.
Умирујуће је осетити твоје нежне руке.

У суровом свету без душе и емпатије,
хладнијем од сваке поларне пустиње,
ти си моја оаза мира, нежности и тоpline.
Немир и страх ишчежавају док грлиш ме.

Као пламен, гори жеља у твојим очима.
У овој кишној ноћи док сиви град спава,
сва наша чула су пробуђена и изоштрена.
С тобом моји тајни снови постају јава.

Понекад цвет чине латице у разним бојама,
тако су у љубави једно рањивост и снага.
Ово што имамо, чувамо од очију света.
Цвет љубави у ендемској башти цвета.

ЉУБАВ

Јутро мирише на чај, топлу чоколаду и цимет,
будиш се и сањивим очима ме тражиш по соби.
Голуб с прозора завирује у наш ушушкани свет,
као да жели бити сведок наше среће и љубави.

Прилазиш ми и обавијаш ме својим лепим рукама.
Озарена, спуштам главу на твоје снажне груди.
Никада никога, пре тебе, овако нисам волела,
ти си оно за чим све у мени, одувек, жуди.

Препуштам се, допуштам жељама да ме воде.
Свака ћелија оживљава под твојим прстима.
Волети није ни слабост, ни грех, неопходно је.
Љубав је повољан ветар у једрима живота.

АНГЕЛИНА БИСКУПЉАНИН

ЊЕНЕ СТВАРИ

Седим јој у соби.
Тако је тихо.
Зраци мирно улазе кроз прозор,
полако пада вече.

Овде све мирише на њу,
као чист веш у пролеће.
Само једна реч,
Вау.

Све што видим она је додирнула.
Изабрани предмети њене пажње,
необавезно мирују на радном столу.
Чекају је.

Вратила се из купатила.
Плавичаста светлост пала је на зидове.

Ја је гледам, гледам да је запамтим.

ТЕБИ

Хвала ти,
што је свака изговорена реч,
пронашла сигурно скровиште
у непомичном простору наших погледа.

ЉИЉА АНЂЕЛКОВИЋ

ЗА СВЕ ОНЕ ДЕТИЊСТВА ДАНЕ

Мом брату у Аустралији

Брате мој,
истим смо млекум подојени
истом прашином зачарани.
Сада те милујем само зракама сунца
јер си са друге стране ове наше планете.
Теши ме ова иста небеска капа,
под којом молитве изговарамо.
Само чистотом срца наших опстајемо.
Брате мој,
опрости што сам кораке своје
тако далеко од тебе потрошила.

Што нисам разумела
да би нам се заједнички увећала снага
да би нам лакши био пут.
Могу ти, сада једино звездани сјај
уместо загрљаја дати.
И када ти шаљем силну снагу за здравље
преко великог небеског свода
љубав само нарасте.
Подигни поглед ка небу
онда сам ту, држим те за руку
за све оне детињства дане
кад сам ти чувала сан.

НЕМОЈ МИ НИШТА РЕЋИ

Док стојимо испод стрехе
са које полако капље киша
покушавам зауставити време,
зауставити, незаустављиви небески сат.
Немој ми ништа рећи
немој ми рећи ни да ме волиш.
Речи су тешке
од њих нећу моћи да ходам.
Загрли ме само
нека дрхтави дланови цртају
по контурама лица и тела.
Ту испод стрехе
птица растеже крило.
И обичан шапат би
нарушио склад.

Осећања су тако крхка
и не знам да ли би отишла
са блиставом капи кише
или би исцурела сузом испод трепавице?
Немој ми ништа рећи...

СИНИША МОЗЕЗИЋ

У МИРИСУ ЧАЈА

Само
си његова,
напокон, била

обалом далеком,
звезданом,
меком

те ноћи

најлепша на свету

само си
њега

слушајући море

чудесним,
неким

истим

сећањем љубила.

НИКОЛА ШИМИЋ ТОНИН

ПАУК

ситни ткалац
ситно ткање тка
жица му ситна танана
у мрежи црнога тавана

СУНЦЕ

Теби
не говорим:
Добро јутро,
добар дан,
добро веће.
Ти си сунце у мојим мислима
које не залази.

ДАН

праскозорјем
пласте се
пластови магле
коријени дана који расте

КАТАРИНА ЈУРЧЕВИЋ

ВЕЧНОСТ

Вечност
сабијена у ивицу прага о кога моја нога запиње,
ја падам
у понор
црних мрља, белих одблесака, сивих линија
ја падам у своје срце,
у вечност
која се сакрила у мојој шаци
сабила се у пупољак руже
који више не цвета.
Вечност
расте из твог црног ока у коме спава бесконачност,
вечност
у твојим неизговореним речима је
у додиру ништавила.
У трептају твог ока
она се сакрила.
Вечност
у нама самима је
а ми само пуки трептај смо.

ТРАЖИМ ТЕ

Тражим те на улицама
што миришу на пролеће
тражим те у сећањима

док корачам на ивици разума
тражим те у непостојању
протеклих месеци
тражим те сваке године
када пролеће долази.
Сваког пролећа
сви се враћају
тамо где припадају,
само ти
само ти одлазиш.
А можда је твој одлазак
од мене
био повратак себи.
Заувек зазидан у априлском сунцу
вратио си тог пролећа
себи,
али ја те и даље тражим
када се јоргован
буди из мртвог тла.
Сваке године
тражим те
и не налазим те.
Где си?

